

Въ Чехско царовалъ *Вацлавъ I* на онова врѣме, когато Монголи ти и Татаре ти подъ прѣдводителство то на Батия навлѣзли въ Источна Европа. Тии, като опустошили Росия и Полша, вмѣкнули се въ Моравия, която била подъ власть та на чехскій краль; нѣ първи били поразени отъ Чехити и отъ Нѣмцити подъ стѣни ти на градътъ Оломуць; слѣдъ това тии завъртѣли пакъ на истокъ. Синъ тъ на Вацлава I *Отокаръ II* (1253—1278) залѣгалъ за нови завоевания, и на негово врѣме Чехско то кралство достигнало до най-широкъ размѣръ. На негови ти успѣхи помогнали неуредби ти въ Германска та държава слѣдъ довършоване то на Хохенштауфеновий родъ. Когато Рудолфъ Хабсбургскій билъ избранъ за царь, той поискалъ отъ Чехскій краль ленна клетва; той отрекълъ. Хитрий Рудолфъ умѣлъ да повдигне срещу Отокара съсѣди ти му, и дори склонилъ на издадничество нѣколко чехски васали. Войната, която станала слѣдъ това, била несполучна за Чехскій краль. Той неможилъ да търпи положение то, което било нанесено на брѣгове ти на Морава, та загиналъ въ бойтъ. Тогава Чехи ти изгубили херцогство Австрия, Штирия и нѣкои други владѣния.

Въ начало то на XIV вѣкъ (1306) се скратилъ родъ тъ на Пшемисла, та прѣстолътъ прѣминалъ у царскій Люксембургскій корень, който въ това врѣме билъ Германскій царь. Нѣ Чехи ти не били благодарни да ги владѣять Нѣмци ти и да са подъ Римъ-папа. Затова, кога Иоанъ Хусъ излѣзълъ да проповѣда срещу безмѣрната папска власть и поискалъ да служи на словѣнскій езикъ, (както било на врѣме то на Кирила и Методия), Чехи ти станали едно съ него, и се повдигнали възъ Сигизмунда. Оттова се породила прочута та Хуситска война.

Наскорю слѣдъ Сигизмунда Чехити си избрали за краль одного отъ боляре ти си, умний и храбрый *Георгия Подибрада*. Той съ слава управлявалъ Чехия и Моравия (1458—